



Arrest

nr. 172 125 van 19 juli 2016
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de adjunct-commissaris voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, X, X en X, die verklaren van Slowaakse nationaliteit te zijn, op 29 februari 2016 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de adjunct-commissaris voor de vluchtelingen en de staatlozen tot weigering van inoverwegingname van een asielaanvraag in hoofde van een E.U.-onderdaan van 28 januari 2016.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 mei 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 juni 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat Mr. H. RIAD, die loco advocaat Mr. V. VAN DER PLANCKE verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

*"WEIGERING VAN INOVERWEGINGNAME VAN EEN ASIELAANVRAAG
in hoofde van een E.U.-onderdaan/ onderdaan van een kandidaat-lidstaat van de E.U.*

T. M.

Nationaal nummer: X

CG nummer: X

DVZ nummer: X

Asielaanvraag: 08/12/2015

Overdracht CGVS: 17/12/2015

U werd, met de hulp van een tolk die het Slovaaks machtig is, gehoord op het Commissariaat-generaal op 18 december 2015, van 14.10 uur tot 17.18 uur.

A. Feitenrelaas

U verklaart een Slovaaks staatsburger van Roma origine te zijn, afkomstig uit Kosice, Slowakije. In 2012 werd het kamp waarin u samen met uw echtgenote, A. G. (OV X), en andere familieleden woonde door de lokale autoriteiten ontruimd en afgebroken. Omdat de autoriteiten jullie geen alternatieve huisvestingsplaats aanboden en jullie hier evenmin zelf over beschikten, vertrok u met uw gezin naar België. In 2014 keerden jullie terug naar Kosice in afwachting van de geboorte van uw dochter. Zij werd op 22 augustus geboren. Sinds jullie terugkeer woonden jullie opnieuw in een hut. Jullie kenden er verschillende problemen. Naast het feit dat jullie gediscrimineerd werden, bijvoorbeeld bij het zoeken van werk of door de politie, hadden jullie ook te maken met verschillende Incidenten waarbij geweld werd gebruikt. U werd tot twee maal toe mishandeld door de politie bij een arrestatie; tot twee maal toe werd de hut waarin jullie verbleven in brand gestoken; en er waren vaak problemen met skinheads als jullie naar de winkel gingen. Omwille van de slechte leefomstandigheden vreesden jullie dat jullie kinderen door de autoriteiten geplaatst zouden worden. Uiteindelijk vertrokken u en uw echtgenote eind maart 2015, nadat jullie identiteitsdocumenten hadden bekomen voor uw vrouw en de kinderen, terug naar België. U vroeg samen met uw echtgenote asiel aan bij de Belgische autoriteiten op 8 december 2015. Uw moeder, V. T. (OV X), uw zus Z. T. (OV X) en haar partner S. G. (OV X) hadden eerder op 30 oktober 2015 asiel aangevraagd.

Ter staving van Jullie identiteit en asielrelaas leggen u en uw echtgenote de volgende documenten neer: jullie identiteitskaarten, de paspoorten van de kinderen, een brief van uw advocaat d.d.23/10/2015, een brief van de Slovaakse ombudsvrouw d.d.06/08/2015, gericht aan Catherine De Bruecker en Guido Herman, een buitengewoon rapport van de Slovaakse ombudsvrouw van augustus 2013 en een brief van de Belgische Federale Ombudsdienst.

B. Motivering

Artikel 57/6, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de Adjunct-commissaris bevoegd is om een aanvraag tot het bekomen van de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3 of de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 die ingediend wordt door een onderdaan van een Lidstaat van de Europese Gemeenschappen of door een onderdaan van een Staat die partij is bij een Toetredingsverdrag tot de •Europese Unie, dat nog niet in werking is getreden, niet in overweging te nemen wanneer uit zijn verklaring niet duidelijk blijkt dat er, wat hem betreft, een gegronde vrees voor vervolging bestaat in de zin van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat hij een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4. Hiermee beoogt de wetgever het oneigenlijk gebruik van de asielprocedure, die hij veronderstelt bij onderdanen van EU-lidstaten, in te dijken. Op 26 juni 2008 heeft het Grondwettelijk Hof eveneens gesteld dat "gezien alle EU-lidstaten partij zijn bij het EVRM, er mag van uit gegaan worden dat de fundamentele rechten er niet geschonden worden, of op z'n minst dat de betrokkenen er over de nodige beroepsmogelijkheden beschikken indien dit het geval moest zijn" (GWH, nr., 95/2008, d.d. 26 juni 2008). Dit brengt met zich mee dat een asielaanvraag slechts in overweging wordt genomen indien de EU-onderdaan duidelijk aantoonbaar dat er wat hem betreft een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade bestaat.

Zulks volgt eveneens uit de Informatie aangaande de actuele situatie van Roma in Slowakije waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd. Uit deze informatie blijkt dat heel wat Roma zich in een moeilijke socio-economische situatie bevinden. Dit is het gevolg van een samenloop van diverse factoren en kan niet herleid worden tot één enkel gegeven of de loutere etnische origine. Hoewel Roma op meerdere vlakken discriminatie kunnen ondervinden vanwege werkgevers, derden of soms zelfs vanwege overheidsambtenaren, blijkt uit de informatie echter ook dat het beleid van de Slovaakse overheid gericht is op de integratie van de Roma-minderheid en niet op discriminatie of vervolging. De Slovaakse overheid heeft meerdere initiatieven genomen om discriminatie te bestrijden (o.a., door sensibilisering en opleiding) en om de socio-economische problemen van de Roma op te heffen. Slowakije heeft tevens de nodige anti-discriminatie wetgeving geïmplementeerd en voorziet de nodige beschermingsmogelijkheden. Bovendien blijkt dat er ook effectief wordt opgetreden in geval van inbreuken en bestaan er tevens organisaties die slachtoffers

kunnen ondersteunen bij het indienen van een klacht, Er bestaan mogelijkheden voor Roma om hun moeilijke socio-economische situatie te overstijgen, evenals om eventuele gevallen van discriminatie aan de kaak te stellen en bescherming te bekomen.

Er kan hieruit worden geconcludeerd dat mogelijke gevallen van discriminatie binnen de Slovaakse context in het algemeen niet beschouwd kunnen worden als een vervolging in de zin van de Conventie van Genève. Daden van, vervolging moeten immers «ofwel zo ernstig van aard zijn of zo vaak voorkomen dat zij een schending vormen van de grondrechten van de mens, ofwel een samenstel zijn van verschillende maatregelen waaronder mensenrechtenschendingen, die voldoende ernstig zijn om iemand op een soortgelijke manier te treffen waardoor het leven in het land van herkomst duidelijk ondraaglijk wordt, Eventuele problemen In Slovakije hebben echter niet die aard, intensiteit en draagwijdte om als vervolging te worden beschouwd, tenzij eventueel in bijzondere zeer uitzonderlijke omstandigheden, waarvan kan aangenomen worden dat er over bericht wordt en dat deze' bijgevolg gedocumenteerd kunnen worden. Bovendien kan zoals gezegd geenszins zonder meer afgeleid worden dat de Slovaakse autoriteiten niet bij machte of onwillig zijn om in deze problematiek op te treden en bescherming te bieden. Om dezelfde redenen is er ook geen sprake van een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet Daarnaast is er ook geen enkel element dat wijst op het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, a) en c) van de Vreemdelingenwet.

Uit uw verklaringen voor het Commissariaat-generaal blijkt dat u verschillende motieven inroept voor uw asielaanvraag. het uitzetten uit en de afbraak van het kamp Nizne Kapustniky waar u woonde-problemen die verband houden met discriminatie (op het vlak van de werkgelegenheid en de houding van de politie, huisvesting) en gevallen van fysiek geweld door politieagenten en skinheads.

Wat betreft bepaalde van de vervolgingsfeiten die u en uw echtgenote aanhalen en die gewelddadig van aard waren - twee incidenten waarbij u door de politie zou zijn mishandeld en twee voorvallen waarbij de hut waarin jullie woonden In brand gestoken werd (CGVS, P.14, 15,16, 18, 20) - dient opgemerkt te worden dat er verschillende tegenstrijdigheden vastgesteld werden in uw verklaringen en tussen uw verklaringen en deze van uw echtgenote.

Met betrekking tot de fysieke mishandeling door de politie gaf u in eerste instantie aan dat u geslagen werd op straat toen agenten u tegenhielden voor het oversteken terwijl het verkeerslicht op rood stond (CGVS, p. 14). Gevraagd of dit incident plaatsvond voor of na de geboorte van uw jongste kind, antwoordde u eerst dat dit voordien plaatsvond om direct erna het tegendeel te beweren. (CGVS, p. 15) In beide versies van de feiten zou dit gezien de geboortedatum van uw dochter, betekenen dat het plaatsvond in 2014. Toen u even later gevraagd werd of dit het enige voorval was geweest in 2014 waarbij u geslagen was door agenten, antwoordde u bevestigend. (CGVS, p. 16) Even later vertelde u dan weer dat u dat jaar ook op het politiekantoor zou zijn geslagen en mishandeld met elektriciteit. Dit voorval zou plaatsgevonden hebben voor het andere incident waarbij u door agenten geslagen zou zijn. (CGVS; P-16-17) Uw echtgenote bleek bovendien slechts weet te hebben van één voorval waarbij u door agenten geslagen zou zijn, met name het incident aan het verkeerslicht. (G. CGVS, p.6-7) Dat zij wel op de hoogte zou zijn van het ene incident waarbij u mishandeld zou zijn door de politie maar niet van het andere, is weinig aannemelijk te noemen. Bovendien waren de verklaringen van uw echtgenote aangaande het incident met de politie waarvan zij wel op de hoogte was, inconsistent met uw verklaringen. Zowel u als uw echtgenote verklaarden dat zij één keer mee naar de rechtbank ging. Volgens haar. was dit de dag van de uitspraak in de zaak tegen u en ging u later niet meer naar de rechtbank. U zou op dat moment nog niet geweest door de politie. (G. - CGVS, p.8) Echter, uit uw verklaringen dient afgeleid te worden dat u op dat moment al wel geslagen was. U zou in totaal vorig jaar twee maal op de rechtbank geweest zijn. Het voorval met de politie zou zich hebben voorgedaan de dag van de eerste zitting (CGVS, p.23-24), hetgeen betekent dat dit voor het moment van de uitspraak was. Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid, stelde uw echtgenote dan weer dat ze het niet meer wist maar "dacht dat het zo moet zijn" (G. - CGVS, p.8) Dit kan bezwaarlijk volstaan als verklaring voor de tegenstrijdigheid.

Het betreft immers een ernstig voorval waarbij agenten u ernstige verwondingen zouden hebben toegebracht en dat bovendien relatief recent is. Van een dergelijk incident mag verwacht worden dat uw echtgenote dit correct kan situeren (zeker in algemene termen) ten opzichte van andere belangwekkende voorvallen, zoals uw vermeende veroordeling door de rechtbank (wat bovendien plaatsgevonden zou hebben op dezelfde dag als de vernietiging door een brand van de hut waar jullie woonden). Hierbij dient tevens opgemerkt worden dat u voor de Dienst Vreemdelingenzaken uitdrukkelijk had ontkend dat u ooit door een rechtbank was veroordeeld.. Er werd u eveneens gevraagd

of u gearresteerd was en/of in hechtenis had gezeten in uw land van herkomst, waarop u eveneens ontkennend had geantwoord (vragenlijst CGVS, vragen 3.1 en 3.2). Beide zaken zijn volledig in tegenstrijd is met uw verklaringen voor het commissariaat-generaal. Daar verklaarde u dat u veroordeeld werd voor diefstal (CGVS, p.15-16), en zou u twee keer gearresteerd en meegenomen zijn naar het politiekantoor (CGVS, p.14, 1617) – één van beide keren zou u volgens uw echtgenote bovendien vier dagen vastgehouden zijn (G. – CGVS, p.7). Gevraagd waarom u deze feiten niet vermeld had op de Dienst Vreemdelingenzaken, stelde u dat u niet wist dat u deze feiten had moeten vermelden. (CGVS, P.25)

Dit kan bezwaarlijk volstaan als verschoningsgrond. Immers, het betreft hier vragen die peilen naar concrete 'gebeurtenissen (veroordelingen, arrestaties, detenties) waarbij van de asielzoeker verwacht wordt dat hij naar waarheid antwoordt, ook als dit bevestigend is. Het is niet aan de asielzoeker om bij vragen die peilen naar specifieke gebeurtenissen te kiezen of hij bepaalde zaken kenbaar maakt of achterhoudt, te meer indien hij zich later op dezelfde feiten wil beroepen om zijn asielaanvraag te onderbouwen. Bovendien had u voor de Dienst Vreemdelingenzaken evenmin enige melding gemaakt van het feit dat u na uw terugkeer in 2014 tot twee maal toe ernstig mishandeld zou zijn door de politie tijdens of na een aanhouding. (vragenlijst CGVS, vragen 3.4 en .5) Ook hier kon U geen afdoende verklaring bieden. U stelde dat uw moeder bij de asielinstanties had vermeld dat u was geslagen en dat zij u had gezegd dat u deze voorvallen moest vermelden voor het Commissariaatgeneraal. (CGVS, p.26) Vooreerst blijkt uit de verklaringen van uw moeder, afgelegd in het kader van haar huidige asielaanvraag, dat zij geen concrete melding heeft gemaakt van mishandeling van u door de politie. Bovendien kan van een asielzoeker verwacht worden dat hij dergelijke ernstige voorvallen waarop hij zich later beroept ter ondersteuning van zijn asielaanvraag, ook voor de Dienst Vreemdelingenzaken, waar hem gevraagd wordt om een beknopt overzicht te geven van de feiten die hebben geleid tot zijn vertrek, vermeldt. Het niet vermelden van deze feiten terwijl ze blijken uw verklaringen een (belangrijke) rol spelen in uw asielrelaas, ondermijnt verder de geloofwaardigheid van uw verklaringen ter zake.

Verder werd ook met betrekking tot de vermeende brandstichting van de hut(ten) waar jullie woonden tegenstrijdigheden vastgesteld. Uit uw verklaringen dient afgeleid te worden dat er twee maal brand gesticht zou zijn, één keer toen u terugkwam van de rechtbank en één keer bij een grote schermutseling tussen politie en skinheads. (CGVS, p.17, 19-20) Toen u aangaande dit laatste Incident werd gevraagd of uw hut eveneens afbrandde, antwoordde u in eerste instantie bevestigend. Even later stelde u dan weer dat uw hut niet afbrandde bij dit laatste incident maar wel de hutten van andere Roma. Hiermee geconfronteerd bleef u bij uw laatste versie van de feiten. (CGVS, p.20) Het louter vasthouden aan één versie van de feiten is evenwel onvoldoende om de tegenstrijdigheid op te heffen. Uw echtgenote haalde eveneens de brand aan die plaatsgevonden zou hebben de dag dat jullie op de rechtbank waren. Zij maakte evenwel geen enkele melding van een ander geval van (opzettelijke) brandstichting door skinheads in de hut waar jullie woonden. Wel zou er door een te veel aan hout op een vuur brand ontstaan zijn. (CGVS, p."9) Ook gaf uw vrouw een andere volgorde op van de branden dan u. Zij stelde dat er eerst brand was in de hut van uw zus; dat jullie daarna in een andere hut gingen wonen; dat daar brand was geweest op de dag dat jullie naar de rechtbank gingen; en dat jullie daarna nog bij andere Roma hadden verbleven tot jullie vertrek naar België. (CGVS, p.8, 9) Uit uw verklaringen dient evenwel afgeleid te worden dat u bij uw zus introk nadat uw eigen hut was afgebrand (op de dag dat u naar de rechtbank was geweest). (CGVS, p.21)

De bovenstaande vaststellingen ondermijnen in ernstige mate de aannemelijkheid van de door u aangehaalde feiten, te meer daar u geen begin van bewijs aanbrengt. Bijgevolg dient te worden besloten dat u het Commissariaat-generaal niet in staat stelt om een accuraat beeld te vormen van uw situatie in uw land van herkomst.

U haalde verder problemen aan met skinheads, meer bepaald als jullie naar de winkel gingen, van uiteenlopende ernst - zowel voorvallen waarbij u en uw vrouw geïrriteerd en bespuwd zouden zijn als waarbij jullie geslagen zouden zijn (CGVS, p.13,14) - die zich geleet op uw verklaringen verder zouden kunnen zetten na een eventuele terugkeer.

Wat betreft de meer ernstige incidenten, dient vastgesteld te worden dat u en uw echtgenote hierover geenszins consistente en overtuigende verklaringen afleggen.

U verklaarde dat de skinheads jullie sloegen als ze "[u] of de vrouwen" zagen (CGVS, p.18); en dat jullie elks keer aangevallen werden door skinheads als jullie naar de winkel gingen (CGVS, p.14, 18), waaruit afgeleid kan worden dat de problemen ernstig en zeer vaak voorkomend waren, Dit valt niet te rijmen met de verklaringen van uw echtgenote. In eerste instantie stelde uw echtgenote dat u na jullie

terugkeer naar Slowakije in 2014 één keer door de politie was geslagen en één keer door derden. Gevraagd wie deze laatste dan waren, stelde zij dat dit skinheads waren maar zij kon voor het overige geen enkele informatie geven over de omstandigheden waarin u geslagen zou zijn. (G. - CGVS, p.9) Even later antwoordde uw echtgenote op de vraag of jullie na jullie terugkeer naar Slowakije in 2014 nog andere problemen hadden gekend (naast het feit dat u één keer door de politie en één keer door skinheads zou zijn geslagen, u veroordeeld werd, en de hut waarin jullie woonden twee maal afbrandde) ontkennend. (G. - CGVS, p.10) Even later gaf uw echtgenote nog aan dat zij persoonlijk geen problemen had gekend met skinheads na jullie terugkeer in 2014; en kon zij evenmin concrete gevallen geven waarbij u problemen zou hebben gehad met skinheads. Ze stelde enkel dat u vaak weg was en u soms geslagen was. (G. - CGVS, p. 10) Echter, indien u en/of uw vrouw geslagen of aangevallen zou zijn als jullie naar de winkel gingen, mag verwacht worden dat uw echtgenote hiervan enigszins op de hoogte zou zijn. Echter, specifiek gevraagd of zij weet had van problemen als jullie naar de winkel gingen, antwoordde zij dat er "soms" problemen waren maar het voorbeeld dat zij hierbij gaf, kan geenszins beschouwd worden als een aanval door skinheads. Gevraagd of zij ooit problemen kende met skinheads als ze naar de winkel ging, stelde uw vrouw dat zij zich dit niet herinnerde en dat dit 'waarschijnlijk' niet het geval was. (G. - CGVS, p. 10) Voorts werd uw vrouw gevraagd in welke omstandigheden u dan wel geslagen was, waarop zij aangaf dat er soms problemen waren als u hout ging rapen en in een bepaalde wijk kwam waar men geen Roma wil zien. (CGVS, p. 10) Van problemen in dergelijke omstandigheden maakte u dan weer geen melding. Ten slotte dient eveneens nog opgemerkt te worden dat uw verklaringen voor het Commissariaat-generaal evenmin overtuigen. Hoewel u enerzijds aanhaalde dat jullie vaak geslagen zouden zijn als jullie naar de winkel gingen, vermeldde u in uw antwoord op de expliciete vraag of u na Jullie terugkeer in 2014 effectief door skinheads geslagen werd enkel het feit dat u geslagen was (door de politie. Toen u daarop werd gewezen op het feit dat er naar incidenten met skinheads werd gevraagd, vertelde u nog steeds enkel over problemen met de politie. (CGVS, p. 14) Dat u in dit geval tot twee maal toe geen problemen met skinheads aanhaalde, doet verder ernstige vragen rijzen omtrent de aannemelijkheid van uw verklaringen.

Gelet op het geheel van deze vaststellingen, en het feit dat u geen enkel stuk neerlegt dat u het slachtoffer zou zijn geweest van (een) ernstig(e) geweldsincident(en), dient besloten te worden dat u er niet in slaagt de hierboven besproken feiten aannemelijk te maken.

Wat de minder ernstige problemen met skinheads betreft (provocaties, spuwen, confrontaties zonder noemenswaardig letsel; CGVS, p.14), kan opgemerkt worden dat zij weliswaar mogelijk een emotionele impact kunnen hebben op u en uw gezin maar dat zij niettemin niet dermate zwaarwichtig zijn dat ze als vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of als ernstige schade in de zin van de definitie van subsidiaire bescherming kunnen worden beschouwd.

Aangaande de afbraak in oktober 2012 van het kamp waar onder andere u en een aantal verwanten woonden door de lokale autoriteiten van Kosice, dient opgemerkt te worden dat in deze geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming kan worden vastgesteld.

Vooreerst dient opgemerkt te worden dat het een overheid toekomt om in bepaalde omstandigheden en binnen een wettelijke context mensen gedwongen uit hun woning te zetten en/of woningen af te breken, zeker indien dit gebeurt in het kader van het waarborgen van de volksgezondheid of de veiligheid. Uit het rapport van de Slovaakse Ombudsvrouw blijkt dat de gemeente besloot tot de afbraak van het kamp na een evaluatie van de (brand)veiligheid en de leefomstandigheden. Bovendien betrof het hier illegaal gebouwde constructies. De Slovaakse Ombudsvrouw, die een onderzoek voerde naar het handelen van de lokale autoriteiten, is van oordeel dat zij hierbij niet wettelijk gehandeld hebben en er sprake is van inbreuken van artikel 8 EVRM en artikel 27 (3) van het Kinderrechtenverdrag.

Daar gelaten het standpunt van de Slovaakse Ombudsvrouw, moet evenwel worden benadrukt dat eventuele inbreuken op deze wettelijke bepalingen niet zonder meer volstaan om te besluiten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie of het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de regelgeving inzake subsidiaire bescherming. In dit verband moet er overigens aan worden herinnerd dat Internationale bescherming slechts kan worden toegekend indien aangetoond wordt dat de nationale overheden van het land van herkomst geen bescherming kunnen of willen bieden. In casu wordt dit niet aangetoond. Uit de brief van de Slovaakse ombudsvrouw (stuk 2) blijkt immers dat een aantal families die uitgezet werden uit Nizne Kapustniky - het kamp waar ook u woonde in 2012 – een zaak aanhangig gemaakt bij

de stedelijke rechtbank met de hulp van de ngo European- Roma Rights Center (ERRC) Uit de brief blijkt echter niet of er reeds een uitspraak werd gedaan en, indien dit het geval zou zijn wat deze was. Zelf bleek u niet op de hoogte te zijn van het feit dat bepaalde families uit Nizne Kapustniky die net als u uitgezet waren, een zaak aanhangig hadden gemaakt bij een rechtbank, Uit uw verklaringen blijkt verder dat u geen klacht hebt ingediend, noch stappen hiertoe hebt ondernomen. U hebt eveneens nagelaten om met het oog op het ondernemen van eventuele stappen tegen de acties van de lokale overheid juridisch advies in te winnen. (cgvs, p.24, 25) Gelet op het feit dat u geen stappen hebt ondernomen tegen eventuele onwettige handelingen van de lokale autoriteiten en zich dienaangaande zelfs niet informeerde, toont u geenszins in concreto aan dat er u in Slowakije geen beroepsmiddelen of beschermingsmogelijkheden ter beschikking staan. Derhalve kan er in dezen niet worden besloten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade.

Voorts werden door u voor het Commissariaat-generaal en door uw advocaat in zijn brief d.d.23/10/2015 verschillende zaken aangehaald die beantwoorden aan een situatie van discriminatie - werkgevers weigeren u in dienst te nemen omwille van uw origine (CGVS, p.12) waardoor u geen inkomen hebt en bijgevolg geen geld hebt om een woning te huren (CGVS, p.7) waardoor u in illegale gebouwde hutten diende te wonen, de politie arresteert Roma in groep omdat de agenten "niets te doen hebben" en denken dat jullie gaan stelen (CGVS, p.17) of verjaagt jullie als jullie staan te schuilen voor de regen (CGVS, p.19), en gevallen van discriminatie en segregatie in het onderwijs (brief advocaat, p.7). Hoewel deze discriminatie afkeurenswaardig is, kan deze evenwel, gelet op de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, naar aard, intensiteit en draagwijdte niet beschouwd kan worden als vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of als ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming.

Ten slotte stelden u en uw echtgenote nog te vrezen dat de autoriteiten in Slowakije jullie kinderen zou plaatsen. Uw echtgenote stelde hierbij bovendien dat de autoriteiten in Slowakije weten dat jullie in België op straat hebben geleefd omdat er een reportage over werd gemaakt door de Slovaakse televisie. (CGVS, p.9; G. - CGVS 0.5) Ook in deze kan evenwel niet gesproken worden van vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming. Gevraagd waarop zij zich baseerde om te stellen dat de televisiereportage zou leiden tot het plaatsen van jullie kinderen in Slowakije, verwees uw echtgenote naar het feit dat er in Slowakije toen jullie nog in een hut woonden, een controle door de sociale dienst was uitgevoerd waarbij er vastgesteld was dat jullie niet (altijd) konden voorzien in voldoende pampers en voeding en waarbij jullie gewaarschuwd werden dat er bij een volgende controle geen problemen meer mochten zijn, zo niet zouden de kinderen geplaatst worden. Gevraagd of dit betekende dat de kinderen geplaatst zouden worden omwille van de slechte leefomstandigheden, antwoordde uw vrouw bevestigend. (G. - CGVS, p.5) Ook u gaf aan dat dit de reden voor het plaatsen van de kinderen zou zijn en dat de autoriteiten zouden handelen in het belang van het kind. (CGVS, p.9-10) Hoewel er begrip opgebracht kan worden voor het feit dat de plaatsing van een (de) kind(eren) een ingrijpende en emotionele gebeurtenis is voor de ouders, kan er geen sprake van vervolging of ernstige schade in hoofde van de ouders of het (de) kind(eren) zijn indien de autoriteiten hiertoe overgaan met als doel het verbeteren van de levensomstandigheden van het kind.

Gelet op het voorgaande kan er in uw hoofde niet besloten worden tot het bestaan in uw hoofde van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

De door u neergelegde documenten vermogen niet om het bovenstaande te wijzigen, De identiteitskaarten van u en uw echtgenote en de paspoorten van de kinderen bevatten enkel identificatie gegevens die door mij niet in twijfel getrokken worden. Het rapport van de Slovaakse Ombudsvrouw, in combinatie met haar brief d.d.06/08/2015, wijst erop dat u inderdaad betrokken partij was bij de afbraak van het kamp Nizne Kapustniky. Dit wordt door mij echter niet betwist. Beide documenten bevatten echter geen aanwijzingen die een ander licht werpen op mijn vaststellingen omtrent het ondernemen van stappen bij de autoriteiten van uw land van herkomst. Wat betreft de stelling van de Ombudsvrouw dat er bij de afbraak van het kamp bepaalde Inbreuken tegen het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens en het Internationaal Kinderrechtenverdrag zijn begaan, hierop werd eerder in de beslissing reeds ingegaan Het tweede luik van dit buitengewoon rapport, aangaande discriminatie van Roma in het onderwijs, is louter algemeen van aard en bevat geen rechtstreeks verband met uw persoonlijke asielverklaringen. Het rapport is één van de bronnen van de COI-focus "Slowakije - situatie van de Roma" en werd als dusdanig mee opgenomen in mijn beoordeling. De brief van uw advocaat in België zet kort uiteen welke problemen jullie gekend zouden hebben in

Slovakije en stelt dat deze voldoende zijn om te spreken van vervolging. Wat betreft de vermelde daden van vervolging" dient opgemerkt te worden dat de loutere vermelding door uw advocaat van dergelijke feiten niet betekent dat deze feiten werkelijk hebben plaatsgevonden, of dat ze voldoende ernstig zijn om te spreken van vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin. Uw advocaat verwijst verder uitvoerig naar het buitengewoon rapport van de Slovaakse Ombudsvrouw, dat eerder reeds besproken werd. De aan mij gerichte brief van de (Belgische) Federale Ombudsman d.d.09/10/2015, ten slotte, verwijst eveneens hoofdzakelijk naar de vaststellingen in het rapport van de Slovaakse Ombudsvrouw. Waar er wordt gesteld dat de Slovaakse Ombudsvrouw moeilijkheden kent bij de uitvoering van haar opdracht - een feit waarop ook uw advocaat in zijn brief wijst - kan volledigheidshalve opgemerkt worden dat dit geen ander licht werpt op de problemen die u persoonlijk zou hebben gekend in Slovakije of uw vrees bij een eventuele terugkeer naar het land.

C. Conclusie

Steunend op artikel 57/6, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet beslis ik uw asielaanvraag niet in overweging te nemen."

2. Over de rechtspleging

De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen en is evenmin vertegenwoordigd.

Artikel 39/59, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) luidt als volgt:

"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd.

Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen.

De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf."

Ten aanzien van de verzoekende partij is dit een onweerlegbaar vermoeden. Naar analogie met de (vaste) rechtspraak van de Raad van State inzake artikel 4, vierde lid van het koninklijk besluit van 5 december 1991 tot bepaling van de rechtspleging in kort geding voor de Raad van State (hierna: het koninklijk besluit van 5 december 1991) mag ten aanzien van de niet verschijnende noch vertegenwoordigde verwerende partij worden aangenomen dat er het vermoeden geldt dat deze partij instemt met de vordering, maar dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) er evenwel niet in alle omstandigheden toe gehouden is op dat vermoeden in te gaan. Dit zal met name niet het geval zijn wanneer hij tot de vaststelling komt dat de vordering duidelijk niet voldoet aan de ontvankelijkheids- of gegrondheidsvoorwaarden (G. DEBERSAQUES en F. DE BOCK, *Rechtsbescherming tegenover de overheid bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen*, Brussel, Vrije Universiteit Brussel, 2007, nr. 49). In casu blijkt uit de bespreking van de middelen hieronder dat aan de grondvoorwaarden waaronder de vernietiging kan worden bevolen, niet wordt voldaan.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste middel voeren verzoekers de schending aan van de artikelen 48/3, 57/6 en 62 van wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet).

Verzoekers halen aan dat zij een verdedigbare grief aantonen en dat dit voldoende bewezen is door de neergelegde stukken waaronder het attest van de federale ombudsman van Slovakije. Om die reden moeten zij toegang hebben tot een effectief rechtsmiddel hetgeen onder meer inhoudt dat het beroep schorsend moet zijn en een *ex nunc* onderzoek in feite en in rechte moet inhouden, hetgeen *in casu* niet het geval is.

In een tweede middel halen verzoekers de schending aan van de artikelen 48/3, en 62 van de vreemdelingenwet, artikelen 3, 7 en 24.2 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, artikel 3 en 8 van het EVRM en het hoogste belang van het kind als algemeen rechtsbeginsel.

Verzoekers betogen dat het vaste rechtspraak is van het EHRM dat de appreciatie van een minimum aan ernst relateert waarbij een grondig onderzoek van feiten, hun context, de identiteiten van de dader

en zijn slachtoffer moet bepalen of de mishandeling onmenselijk of vernederend is. De racistische aard van een discriminatie of mishandeling is op zich zwaarwichtig genoeg om te vallen onder de bescherming van artikel 3 EVRM. Verzoekers verwijzen vervolgens naar rechtspraak van het EHRM over kwetsbare groepen en benadrukken dat het EHRM in dit opzicht al de aandacht heeft gevestigd op de specifieke nood aan bescherming van de Roma. Verzoekers zijn van mening dat het Commissariaat-generaal aanvaardt dat de Roma absolute armoede ondervinden ten gevolge van discriminatie doch geen uitleg geeft over het feit dat gedwongen armoede een ernstige schending van mensenrechten uitmaakt.

Verzoekers vervolgen dat een belangrijk feit in het asielrelaas de onwettige afbraak van hun huis is. Het gaat volgens verzoekers om symbolisch en juridisch geweld dat de bescherming van de private woning schendt. De schending van artikel 8 EVRM is evident en werd vastgesteld door het EHRM in een gelijkaardige zaak van Roma-huisvesting. Zo vindt, aldus verzoekers, het EHRM dat de vernieling van een huis de meest extreme vorm van inmenging in het private leven vormt waar proportionaliteit en redelijkheid door een onafhankelijke rechtbank moeten bekeken worden. Verzoekers citeren vervolgens uitgebreid uit een arrest van het EHRM. Verzoekers menen dat het Commissariaat-generaal zijn onbegrip toont voor het vaststellen van de mensenrechtenschending aangezien de schendingen van de artikelen 8 en 14 plaatsvonden omdat de afbraak gebeurde zonder dat de families in staat waren om een beslissing aan te vechten om die afbraak te vermijden. Verzoekers zien dan ook niet hoe het gebruik van een rechtsmiddel na de afbraak van hun huis hier zou kunnen geëist worden. De steun van de hoogste overheden van de Slovaakse staat aan het afbraakbeleid is immers bevestigd door de Slovaakse ombudsvrouw die aan haar Belgische collega's schrijft dat men geen belang hechtte aan haar rapport. Verzoekers zijn van oordeel dat het Commissariaat-generaal in de bestreden beslissing weigert vast te stellen dat verzoekers slachtoffers zijn van mensenrechtenschendingen.

Volgens verzoekers is de *“moeilijke toestand van de familie verergerd door de aanwezigheid van kinderen.”* Verzoekers verwijzen naar de aanbevelingen van het UNHCR en stellen vervolgens dat de kinderen van de familie dakloos zijn en dus geen toegang hebben tot correct onderwijs. Verzoekers vervolgen dat zij vrezen dat de kinderen van hen zouden gescheiden worden ten gevolge van de armoede van de familie en de kinderen hierdoor in speciale instellingen zouden belanden. Verzoekers verwijzen naar artikel 3 van het Verdrag inzake de rechten van het kind waarvan het begrip volledig werd opgenomen in artikel 24.2 van het Europees Handvest en dus van rechtstreekse toepassing. Tijdens het interview hebben de ouders hun zorgen gemeld over de toekomst van hun kinderen in een toestand van armoede en discriminatie. De vrees voor kinderrechtenschendingen moet dan ook volgens verzoekers in aanmerking genomen worden voor de evaluatie van de vrees voor vervolging. Verzoekers verwijzen naar en citeren uit een rapport om aan te tonen dat Romakinderen zwaar gediscrimineerd worden in de toegang tot het onderwijs. Verzoekers verwijzen ook verschillende malen naar hun vrees dat hun kinderen zouden geplaatst worden in geval van een terugkeer. Verzoekers stellen dat terwijl de familie gedwongen wordt in armoede te leven omwille van zware discriminaties op de arbeidsmarkt en de afbraak van hun leefmilieu zonder alternatief, de plaatsing van kinderen als een sanctie overkomt. Verzoekers zijn van mening dat de plaatsing van kinderen een bijkomende discriminatie is op een reeds op zich discriminerende situatie aangezien het kind geen kans krijgt om zijn toestand te verbeteren, hij wordt enkel gescheiden van zijn ouders wat zijn toekomst nog dieper hypothekeert.

Verzoekers verklaren ten slotte dat het leven in Kosice uit constante dreiging van skinheads bestaat. Roma worden aangevallen door de politie of andere personen en er wordt geen bescherming geboden door het justitiële apparaat. Deze constante dreiging vormt nog een bijkomend element van hun vrees.

3.2.1. Verzoekers geven vooreerst in wezen aan van oordeel te zijn dat zij niet kunnen beschikken over een daadwerkelijk rechtsmiddel. Zij tonen hiermee evenwel niet aan dat de bestreden beslissing is genomen met miskennis van substantiële of op straffe van nietigheid voorgeschreven vormen of dat er sprake is van overschrijding of afwending van macht zoals bepaald in artikel 39/2, §2 van de vreemdelingenwet. De kritiek van de verzoekers laat dan ook niet toe te besluiten dat de bestreden beslissing is aangetast door enig gebrek dat aanleiding kan geven tot de vernietiging ervan. Hun kritiek komt neer op wetstkritiek waar de Raad zich niet over uit te laten heeft.

3.2.2. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, en bij uitbreiding artikel 62 van de vreemdelingenwet, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari

2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). De administratieve overheid dient in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 7 november 2001, nr. 100.628; RvS 30 mei 2006, nr. 159.298; RvS 12 januari 2007, nr. 166.608; RvS 15 februari 2007, nr. 167.848; RvS 26 juni 2007, nr. 172.777). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekers de motieven van de bestreden beslissing, die juridisch gesteund is op artikel 57/6, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet, volledig kennen. Zij maken verder niet duidelijk op welk punt deze motivering hen niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door hen bestreden beslissing is gegrond, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoekers in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoeren.

3.2.3. Waar verzoekers betogen dat de racistische aard van discriminatie op zich voldoende zwaarwichtig is om te erkennen dat deze valt onder de bescherming van artikel 3 EVRM, dat het EHRM een rechtspraak heeft ontwikkeld over kwetsbare groepen, waaronder de Roma, en dat de gedwongen armoede waarin de Roma leven een ernstige schending uitmaakt van de mensenrechten, dient het volgende te worden vastgesteld.

Voor wat betreft de situatie van de Roma in Slowakije in het algemeen benadrukt de bestreden beslissing dat uit informatie toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat vooreerst de moeilijke socio-economische situatie waarin de Roma zich bevinden het gevolg is van een samenloop van omstandigheden en niet kan herleid worden tot één enkel gegeven of de loutere etnische origine. Zoals blijkt uit de bestreden beslissing is de adjunct-commissaris zich bewust van het feit dat Roma op meerdere vlakken discriminatie kunnen ondervinden vanwege werkgevers, derden of soms zelfs vanwege overheidsambtenaren. Echter blijkt uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier (COI Focus, "*Slowakije. Situatie van Roma*", d.d. 18 december 2015) dat het beleid van de Slowaakse overheid gericht is op de integratie van de Roma-minderheid en niet op discriminatie of vervolging. Nog blijkens de informatie heeft de Slowaakse overheid meerdere initiatieven genomen om discriminatie te bestrijden en om de socio-economische problemen van de Roma op te heffen. Voorts stelt de bestreden beslissing nog: "*Slowakije heeft tevens de nodige anti-discriminatiewetgeving geïmplementeerd en voorziet de nodige beschermingsmogelijkheden. Bovendien blijkt dat er ook effectief wordt opgetreden ingeval van inbreuken en bestaan er tevens organisaties die slachtoffers kunnen ondersteunen bij het indienen van een klacht. Er bestaan mogelijkheden voor Roma om hun moeilijke socio-economische situatie te overstijgen, evenals om eventuele gevallen van discriminatie aan de kaak te stellen en bescherming te bekomen.*"

De bestreden beslissing verwijst dienaangaande ook nog naar de definitie van daden van vervolging opgenomen in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet blijkens dewelke daden van vervolging in de zin van artikel 1, A van het Verdrag van Genève ofwel zo ernstig van aard zijn of zo vaak voorkomen dat zij een schending vormen van de grondrechten van de mens, ofwel een samenstel zijn van verschillende maatregelen, waaronder mensenrechtenschendingen, die voldoende ernstig zijn om iemand op een soortgelijke wijze te treffen waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt.

Terecht kon de bestreden beslissing hieruit besluiten dat, gelet op de informatie toegevoegd aan het administratief dossier, eventuele daden van discriminatie in Slowakije niet die aard, intensiteit en draagwijdte hebben om als vervolging te worden beschouwd, tenzij eventueel in bijzondere, zeer uitzonderlijke omstandigheden, waarvan kan aangenomen worden dat erover bericht wordt en dat deze bijgevolg gedocumenteerd kunnen worden. De bestreden beslissing wijst er vervolgens nog op dat uit de beschikbare informatie geenszins zonder meer kan worden afgeleid dat de Slowaakse autoriteiten niet bij machte of onwillig zijn om in deze problematiek op te treden en bescherming te bieden. Terecht kon de adjunct-commissaris hieruit besluiten dat mogelijke gevallen van discriminatie binnen de Slowaakse context in het algemeen niet beschouwd kunnen worden als een vervolging in de zin van de Conventie van Genève. Om dezelfde redenen, zo besluit de bestreden beslissing terecht, is er ook geen sprake van een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, b) van de vreemdelingenwet en is er daarnaast ook geen enkel element dat wijst op het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, a) en c) van de vreemdelingenwet. Hierbij weze nog opgemerkt dat artikel 3 EVRM inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/4, §2, b) van de vreemdelingenwet.

Verzoekers brengen geen informatie bij die wijst op '*bijzondere zeer uitzonderlijke omstandigheden, waarvan kan aangenomen worden dat er over bericht wordt en dat deze' bijgevolg gedocumenteerd kunnen worden*', noch brengen zij informatie bij waaruit blijkt dat de analyse van de adjunct-commissaris

met betrekking tot de algemene situatie van de Roma in Slowakije, zoals weergegeven in de voormelde COI Focus in het administratief dossier, niet correct of achterhaald zou zijn. Verzoekers verwijzen naar en citeren uit een aantal arresten van het EHRM doch tonen niet aan dat zij zich in een gelijkaardige situatie bevinden gelet op het feit dat de omstandigheden van de geciteerde zaken verschillend zijn van deze van verzoekers.

De bestreden beslissing wijst er verder op dat het door verzoekers neergelegde rapport van de Slovaakse ombudsvrouw één van de bronnen is van de voormelde COI Focus over Slowakije en als dusdanig mee werd opgenomen in de beoordeling. Aangaande de brief van de advocaat van verzoekers, die kort uiteenzet welke problemen verzoekers in Slowakije gekend hebben, wijst de bestreden beslissing erop dat de loutere vermelding van bepaalde feiten nog niet betekent dat deze werkelijk hebben plaatsgevonden of dat ze voldoende ernstig zijn om te spreken van vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin. Waar wordt gesteld dat de ombudsvrouw moeilijkheden ondervindt bij de uitvoering van haar opdracht, merkt de bestreden beslissing op dat deze vaststelling geen ander licht werpt op de individuele problemen die verzoekers persoonlijk zouden hebben ondervonden in Slowakije.

Verzoekers tonen derhalve niet aan dat de verwerende partij niet is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, deze niet correct zou hebben beoordeeld noch op grond hiervan kennelijk onredelijk tot haar besluit is gekomen. De motivering die aan de basis ligt van de bestreden beslissing vindt ook steun in de aan de Raad voorgelegde stukken. Een schending van de materiële motiveringsplicht blijkt niet.

3.2.4. Waar verzoekers er vervolgens op wijzen dat de onwettige afbraak van hun huis een belangrijk feit vormt in hun asielrelaas waarbij de schending van artikel 8 EVRM een evidentie is, kan worden vastgesteld dat de bestreden beslissing vooreerst zelf verwijst naar het rapport van de Slovaakse ombudsvrouw. Uit dit rapport blijkt dat de gemeente besloot tot de afbraak van het kamp na een evaluatie van de (brand)veiligheid en de leefomstandigheden. Terecht merkt de bestreden beslissing dan ook op dat het de overheid toekomt om in bepaalde omstandigheden en binnen een wettelijke context mensen gedwongen uit hun woning te zetten en/of woningen af te breken, zeker indien dit gebeurt in het kader van de volksgezondheid of de veiligheid, temeer nu het hier illegaal gebouwde constructies betrof. De bescherming die artikel 8 EVRM inzake het privé leven biedt, is immers niet absoluut. De bestreden beslissing stelt vervolgens dat, nog daargelaten het standpunt van de Slovaakse ombudsvrouw die onder meer oordeelde dat er sprake is van inbreuken van artikel 8 EVRM en artikel 27 (3.) van het Kinderrechtenverdrag, inbreuken op wettelijke bepalingen niet zonder meer volstaan om te besluiten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie of het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de regelgeving inzake subsidiaire bescherming.

Verzoekers menen dat het Commissariaat-generaal zijn onbegrip toont voor het vaststellen van de mensenrechtenschending aangezien de schendingen van de artikelen 8 en 14 plaatsvonden omdat de afbraak gebeurde zonder dat de families in staat waren om een beslissing aan te vechten om die afbraak te vermijden. Dit doet evenwel geen afbreuk aan de vaststelling dat verzoekers geen pogingen ondernomen hebben om de bescherming van hun nationale overheden in te roepen ondanks het gegeven dat dit blijkens de objectieve informatie, waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarnaar in de bestreden beslissing wordt verwezen, effectief mogelijk is. Verzoekers tonen dan ook geenszins *in concreto* aan zij in Slowakije niet over de nodige beroepsmiddelen of beschermingsmechanismen kunnen beschikken. Dit geldt des te meer nu uit de bestreden beslissing blijkt dat andere families die zich in dezelfde situatie als verzoekers bevonden wel gerechtelijke stappen hebben ondernomen om hun uitzetting bij de rechtbank aan te vechten. De verwijzing van verzoekers naar de rapporten en persuittreksels van respectievelijk de ombudsvrouw, de '*Slovak Defender of Rights*' en de ERRC kunnen deze vaststelling evenmin ontkrachten. De verwijzing ten slotte naar de zaak EHRM, Yordanova t. Bulgarije van 12 april 2012 kan ook niet dienstig worden aangebracht aangezien deze een zaak van Bulgaarse Roma betreft.

3.2.5. Voor wat betreft het betoog van verzoekers omtrent de kinderrechtenschendingen kan het volgende worden opgemerkt.

Vooreerst kan worden vastgesteld dat wat betreft het tweede luik van het rapport van de Slovaakse ombudsvrouw dat betrekking heeft op de discriminatie van Roma in het onderwijs, in de bestreden beslissing wordt aangegeven dat dit louter algemeen van aard is en geen rechtstreeks verband houdt met verzoekers persoonlijke asielverklaringen. De bestreden beslissing maakt overigens melding van

het feit dat het rapport één van de bronnen van de COI Focus "Slovakije - situatie van de Roma" is en als dusdanig mee werd opgenomen in de beoordeling.

Zoals voorts in de bestreden beslissing wordt opgemerkt, blijkt uit verzoekers dossier niet dat de autoriteiten middels de plaatsing van een van zijn kinderen een ander doel wensten te bereiken dan het verbeteren van de levensomstandigheden van het kind. Uit de bestreden beslissing blijkt overigens dat verzoekers tijdens het gehoor bij het Commissariaat-generaal zelf verklaarden dat de kinderen geplaatst zouden worden omwille van de slechte leefomstandigheden en de autoriteiten dienaangaande zouden handelen in het belang van het kind.

De rechtspraak waarnaar verzoekers in onderhavig middel verwijzen is niet bij machte een ander licht te werpen op de appreciatie van hun asielmotieven, in de mate dat de omstandigheden van de betrokken zaken vreemd zijn aan de omstandigheden eigen aan verzoekers geval. Dit geldt des te meer nu de door verzoekers aangehaalde zaken Roma en Ashkali uit respectievelijk Tsjechië en Servië betroffen. Dit geldt eveneens voor de verwijzingen naar en citaten uit algemene rapporten. Een verwijzing naar algemene rapporten volstaat immers niet om aan te tonen dat verzoekers in hun land van herkomst werkelijk worden bedreigd en vervolgd of dat er wat hen betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoekers blijven hierover in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480).

3.2.6. Voor wat betreft de verwijzing van verzoekers ten slotte naar de problemen die zij ondervinden van skinheads en politie wordt door de bestreden beslissing opgemerkt dat, nog daargelaten de vaststelling dat verzoekers geen begin van bewijs bijbrengen van de door hen aangehaalde ernstige geweldsincidenten met politie en skinheads, de verklaringen tussen beide echtgenoten hierover dermate tegenstrijdig zijn dat ze de geloofwaardigheid ervan ernstig ondermijnen.

Met betrekking tot de minder ernstige problemen met skinheads oordeelt de bestreden beslissing dat, hoewel deze een emotionele impact kunnen hebben op het gezin van verzoekers, deze niettemin onvoldoende zwaarwichtig zijn om beschouwd te kunnen worden als vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin dan wel als een reëel risico op ernstige schade in de zin van de definitie van subsidiaire bescherming.

Verzoekers merken ten slotte nog op dat de definitie van vervolging het beginsel inhoudt dat verschillende feiten of maatregelen die apart genomen geen vervolging inhouden, samen genomen wel vervolging kunnen uitmaken. In de mate dat verzoekers er niet in slagen aan te tonen dat de door hen aangehaalde problemen in verband met de huisuitzetting en vernietiging van hun woning, de armoedesituatie ten gevolge van discriminatie op de arbeidsmarkt, alsook de door hen aangehaalde problemen met skinheads naar aard, intensiteit of frequentie voldoende zijn om te kunnen spreken van vervolging in de zin van de Conventie van Genève dan wel ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming, kan niet worden ingezien in welke zin deze elementen samen genomen wel deze drempel zouden overschrijden.

5. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien juli tweeduizend zestien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. S. HUENGES WAJER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. HUENGES WAJER

A. VAN ISACKER